

Dragvolls avledningsmanøver

Av Eivind Kolflaath, professor i filosofi og rettsvitenskap ved Universitetet i Bergen

Johan Dragvoll har et innlegg i Klassekampen i går med tittelen «Kolflaaths metode». Innlegget er en respons på min kritikk av justismordprosjektet drevet av litteraturviterne Arild Linneberg, Dragvoll og Bjørn C. Ekeland, opprinnelig fremført i en artikkel i Nytt Norsk Tidsskrift 2016 nr. 1-2. Dragvoll spør hva som er «nytenkninga hos Kolflaath når det kommer til hans professorale ekspertise, nemlig bevisbedømmelse».

Dragvolls korte innlegg illustrerer flere av de trekkene ved justismordprosjektet jeg har kritisert – i dette tilfellet uetterrettelighet, tendensiøs tolkning og nedlatende tone. Dragvoll skriver at «[d]et ville her føre for langt å gjendrive alt det gale Kolflaath påstår». Men særlig i lys av at det er Dragvoll som går mest igjen i eksemplene jeg bruker i NNT-artikkelen, er det påfallende at han ikke forsøker å gjendrive noe som helst i min kritikk, og i stedet prøver seg med en uetterrettelig avledningsmanøver. I likhet med Linnebergs innlegg i Klassekampen 18. juni er dette et eksempel på det jeg i mitt svar til Linneberg 23. juni har kalt «unnavvikelsens retorikk».

I sitt innlegg siterer Dragvoll mitt utsagn avslutningsvis i *Bevisbedømmelse i praksis* (2013) om at jeg tidligere i boken har vært «frimodig nok til å foreslå en metode for bevisbedømmelsen i straffesaker». Dette utsagnet bruker Dragvoll som springbrett til å skrive at «[j]a, sannelig, Kolflaath er frimodig nok til å utgi som sitt eget noe som stammer fra en annen, nemlig filosofen Larry Laudan i «Truth, Error, and Criminal Law» fra 2006». Bakgrunnen for dette er at jeg presenterer en formulering av beviskravet i straffesaker som har klare likhetstrekk med en formulering hos Laudan. Men jeg skriver vitterlig at «[d]enne måten å presisere beviskravet på [...] stammer fra internasjonal bevisteori» (s. 211), med påfølgende fotnote med henvisning til det aktuelle sidetallet i Laudans tekst. Og i lys av dette antar jeg at det ikke trengs mye fortolkningskompetanse for å forstå at jeg med ordene «å foreslå en metode» ikke gjør krav på å ha oppfunnet den metoden som den aktuelle presiseringen av beviskravet inviterer til, men at forslaget går ut på at norske bevisbedømmere gjør bruk av denne metoden.

Forskjeller er det like fullt. Formuleringen i min bok avviker innholdsmessig fra Laudans formulering på fire punkter. Og i motsetning til Laudan, som bare nevner formuleringen i forbifarten som en av tre mulige formuleringer av beviskravet, kommenterer jeg nærmere hvordan formuleringen skal forstås. Viktigst er det imidlertid at beviskravsformuleringen jeg presenterer i boken, inngår i et bestemt perspektiv på juridisk bevisbedømmelse som jeg utvikler i det aktuelle kapitlet – men altså uten å gi inntrykk av at jeg har funnet på alt selv.